

Поштовани Гордана, Тања, Никол и Александре,

Поштована породицо и драги пријатељи милог нам и уваженог господина Бориса Пешке, кога данас испраћамо у наручје Бога живих.

О једном богатом и испуњеном животу, о једној тако изузетној личности у оваквим приликама није лако и једноставно говорити, будући да велики, необични људи увијек у себи носе нешто тајанствено и неописиво. Нисам сигуран да ће нам се ускоро поново указати прилика да упознамо човјека поред чијег имена се – без зазора и бојазни да ћемо погријешити – може додати мноштво позитивних епитета, као што је то случај с личношћу поштованог Бориса. Јер нипошто не можемо погријешити ако кажемо да је господин Пешко био искрен, вриједан, паметан, честит, отмен, искусан, вјеран, поштен, мудар, бистар, храбар, одлучан, одмјерен, умјерен, благ, саосјећајан, милостив, милосрдан, предусретљив, господствен – а започети низ могуће је наставити унедоглед – јер сви који сте га познавали знате да нимало не гријешим.

Због немоћи језика и неспособности да искажем тајну коју је у себи носио господин Пешко, одабраћу само један угао сагледавања његовог живота, којем сам био лично свједок, како бисмо, макар на тренутак, назрели тајну његове личности. Говорићу вам заправо о лучи свјетлости на коју желим све нас да подсјетим данас, када испраћамо господина Бориса, а у којој је садржана сва топлина његовог срца те чудноватост и изузетност његове личности. Та зрака свјетлости ширила се од његовог срца, кроз његове очи и цјелокупно његово биће и додиривала многе. У посљедње вријеме нарочито је обасјавала град Мостар, Херцеговину и његове претке, међу којима истичемо његовог дједа Миху и оца Лазара, који су након османског ропства међу првима подигли углед нашег намученог народа у мистичном граду на Неретви. У тој свјетлости огријале су се и оживјеле кости пострадалих сународника и сродника Бориса Пешке, о којима је толико силно бринуо, непрестано чезнући и стремићи ка томе да их изнесе из таме на сунце, да се загрију и именују. Међу тим костима и жртвама најболнија и највећа рана била му је његова сестра Тања, трагично пострадала 1941. године. Но ми данас у поменутој свјетлости не видимо само његове претке – у њој се назире и његова визија будућности, оличена у његовим потомцима, прије свега у његовој дјечи и дјечи његове дјеце, коју је, захваљујући својој неизмјерној издржљивости и определијељености за живот, дочекао.

Такође, не смијемо сметнути с ума да његово потомство – у чему се и крије тајна великих људи – нису само његова дјеца већ су то и многа друга дјеца, она сиромашна коју је на различите начине помагао, као и сви његови пријатељи, сарадници, те сваки човјек који је имао привилегију да га свјесно или несвјесно окрзне топли сноп свјетлости овог мостарског господина! Мостарца, који је истовремено био и господин европске и свјетске класе. За мене ће ипак господин Пешко заувјек остати понад свега оличење мостарског господина, који је толико много утицао на Мостар, баш као што је и Мостар својом свјетлошћу и својим мраком оставио неизбрисив траг у његовом животу и дјелу.

Борис се, једном ријечју, цијели свој вијек борио да растјера таму над Мостаром. И у томе је успио. Посљедњих година, захваљујући његовој доброты, мудрости и несебичности, Мостар је исцијелио једну страшну рану на свом измученом бићу, јер су – управо несебичним залагањем и заслугом господина Пешке – над Мостаром поново засијали Саборна црква, Стара школа и прелијепи Владичански двор на Бранковцу. Ето, поштоване даме и господо, шта може једна личност из чијег срца исијавају доброта и свјетлост!

Малочас поменух недостатност и немоћ ријечи да изразе све оно што је господин Борис био и што је за свог живота урадио. Међутим, да ништа друго није учинио осим поменуте неизрециве бриге за своје претке и потомке, то би било довољно да данас кажемо и пуног срца зајјевамо – „Блажен је пут којом данас идеш, душо, јер ти се припреми мјесто покоја“.

Стога с неизмјерном захвалношћу, и једновремено с тугом и радошћу у души, сви данас можемо рећи нешто најсмисленије и најприкладније за дивног господина Бориса, вашег супруга, оца, дједа и нашег пријатеља и добротвора – у блаженом уснућу упокој га, Господе, и учини му вјечни спомен! Амин.

Епископ Григорије Дурић